Þorulfʀ ok Undrlaug þau ræistu stæina þasi ok bro gærðu at Guðvi, faður sinn, boanda Asu.

»Torulv och Underlög de reste dessa stenar och gjorde bro efter Gudver, sin fader, Åsas make.»

Till läsningen: Alla runorna i andra namnet 11—18 **untrlauh** äro säkra. Som hst har ristaren i 20 **a** och 66 **a** använt en naturlig fåra i stenen, som icke har bearbetats. Icke stungna äro 30, 62 **i**, 43, 51 **k**. Alla runorna 43—55 äro säkra, ehuru deras nedre delar blivit avslagna. — Lindqvist: 34 **i**. — Brate: 34 **a**.

Þorulfʀ hör, märkligt nog, icke till de vanliga personnamnen i vikingatidens Sverige. Det är säkert belagt, utom här, endast i en inskrift: L 469 Angarn (Uppl.); den sammandragna formen *Þolfʀ* finnes Sö 109, Ög 230, sannolikt även L 749 Ryda, Nysätra sn (Uppl.). Från medeltida urkunder känner Lundgren-Brate blott två belägg på *Thorulf*, däremot flera av *Tholf*. Om *Guðveʀ* se ovan Sö 166, 170, 217. *Asa* är visserligen ej tidigare anträffat i Södermanland, men det är väl känt från Östergötland (Ög 5, 9, 29, 49, 154, 177, 239), Västergötland (L 1342, 1349), Småland (L 1288) och Uppland (L 102, 468, 642). Enastående är däremot kvinnonamnet *Undrlaug:* det har ingen motsvarighet varken på östnordiskt eller västnordiskt område. Det är emellertid belagt i ännu en Strängnäsinskrift, Sö 280, och det är ytterst frestande, att förmoda, att de båda inskrifterna avse samma person. Gravhällen i domkyrkan har *Undrlaug* på sin ålderdom tillsammans med sin son låtit lägga över sin man och sina söner. Mitt emot på Tosterön har hon tillsammans med sin broder Torulv låtit resa ett monument över sin fader. Det kan ligga en mansålder, eller något mera, mellan de båda inskrifterna. Den vid Tynäs tillhör den äldre grupp av sörmländska inskrifter, som använda **u**-runan som tecken för *o*-ljud: **þurulfʀ**, **bru**, **buanta**. Gravhällen härrör från en avgjort yngre tid, med sin säkra anknytning till ett kyrkobygge i Strängnäs.

329. Åkers kyrka, Åkers hd.

Pl. 192, 196.

Litteratur: D 8vo 26.
Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; Brate 1896 (ATA).

Detta fragment av en runsten upptäcktes år 1854 i golvet till Åkers kyrkas vapenhus. År 1896 låg det i prästgårdens trädgård, ehuru »mycket minskat till sin storlek» (Brate). Vid Brates senare besök 1919 kunde det ej återfinnas, och senare efterforskningar ha likaledes varit resultatlösa.

En tunn flisa av röd sandsten. Brate uppmätte fragmentet (1896) till 0,75 × 0,54 m.

Inskrift (med det inom [ ] supplerat efter Dybeck):

[ai]muntr : let . . . . ḳuþ s[alu · ha . . .
5 10 15

Æimundr let . . . . [Hialpi] guð salu ha[ns].

»Emund lät . . . . Hjälpe Gud hans själ!»

Till läsningen: Av 11 **k** fanns endast »en ytterst ringa bit af bst i öfre kanten af stenen». — Dybeck: 9 **i**.

Om namnet *Æimundr* se ovan Sö 279.

I brev till Brate $^{19}/_{9}$ 1898 (ATA) meddelar prosten A. Flentzberg i Mariefred, att »åtskilliga fragment af runstenar» hittats vid den reparation, som Åkers kyrka genomgick sommaren 1898. Närmare uppgifter saknas, och troligen ha stenarna förkommit.